

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mešca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50. kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 10. avgusta 1887.

Št. 15.

Šuklje, Klun, Ghon, Hock, dr. Ferjančič in dr. Vitezič.

V.

Vedoma ali nevedoma udajajo se celo odločilni krogi neresničnej trditvi, da so koroški Slovenci že na pol Nemci. — Pokliče se nemški škof v deželo in Slovincem se reče britka beseda: Koroški Slovenci so že dovolj omikani, da razumejo nemškega škofa. (Čujte! čujte! na desni.) Uradniška mesta se od vrha do najnižje stopinje zasedajo z Nemci, ki so slovenščine nezmožni. (Poslanec dr. Foregger: To ni res!) Moram konstatovati ali zatrditi, da je za nas Slovence jako žalostna prikazen, da je bilo vladi usojeno, koroško uradništvo tako temeljito pomenčiti, — čeravno nosi na svojem praporu geslo „Enake pravice za vse.“ (Čujte! na desni.) Še predno smo imeli § 19. temeljnih zakonov je vodil deželnega sodišča predsednik pl. Schulheim pravosodne razmere na Koroškem in je že tedaj spoznal, da je nedostatek (napénost), ki se mora odpraviti in da mora biti pri deželnem sodišči v Celovcu vsaj toliko slovenščine zmožnih sodnikov, da bodo mogli s slovenskimi strankami brez tolmača razpravljati.

Prišli so drugi predsedniki, druge vlade, toda še nobena ni te opravičene želje izvršila in nas Slovence jako ponižujoča prikazen je to, da celo sedanja justična uprava posebno pri zadnjih imenovanjih ni zadostila tej opravičenej potrebi in da je imela nesrečno roko pri izvolitvi oseb, čeravno so se jej ponujali slovenščine popolnem zmožni prosilci. — Vlada se je morda ravnala pri tem po ozirih na rodbinske ali druge razmere, je pa prezrla, da tem ozirom nasproti stoji pravica celega ljudstva, da ga sodnik, ki se za-nj postavi, vsaj razume. V Celovcu bode se še dalje s tolmači razpravljalo, kakor doslej.

Tolmač morda zadostuje na zunaj, je navadno avskultant, toda menjka mu najvažnejše lastnosti za tolmača, menjka mu, da zanesljivo pozna slovenski jezik — ker ti ljudje so skozi svojo učno dobo le revne ostanke matrnega jezika rešili za svoje sedanje dni, — in ti ljudje so tolmači! — Da se razprave s tolmači ne vrše po postavnih pravilih, je celo umevno, če se premisli, da se razpravljanje s tolmači odveč vleče. Komaj če se opomni, da je x ali y tolmačil; da bi se pa zapisnik pisal ne le v jeziku, kterege piše sodišče, ampak tudi v jeziku stranke, oziroma da bi se to, kar je stranka izpovedala, zapisalo v njenem jeziku,

kakor zaukazuje postava, — to se celo ne prigodi. — Pa ne tolmači se le pri deželnem sodišču v Celovcu, ampak tolmači se tudi pri okrajnih sodiščih na Koroškem, in to, gospoda moja, je največa rana na pravosodji koroškem. Po vednem nastavljanju nemških sodnikov ustanovila se je tam institucija, da prosto ljudstvo, naj je klicano k sodišču ali naj samovoljno tje gre, spremljajo posredovalci, kateri kakor si bodi raztolmačijo sodniku, kar stranka zahteva.

Kdo so ti ljudje? V vsakej vesi se nahaja človek, kateri nemško lomi, — rekrutirajo (dobivljajo) se taki ljudje iz slabih dijakov, vojakov itd. Nič nimajo svojega ti ljudje, — če so kedaj kaj imeli, so to zapravili, ker so nagnjeni na to, da zapravijo, kar imajo. Dajo se porabiti pri kupčijah vsake vrste, posebno posredujejo na živinskih sejmih. Imenujejo se mešetarji.

Tem ljudem je na Koroškem zaupano posredovati med slovenskim ljudstvom in gosposkani. (Čujte! čujte! na desni.) Ker nimajo disciplinarnega štatuta (veselost na desni), dajo se uporabiti tudi od obeh strani, večkrat to stranke vejo, večkrat se pa to godi za hrbtom druge stranke.

Gledé plačila (honorara) niso izbirčni, vzamejo denar, živež (veselost) in so sem ter tje zadovoljni, da se jim piti da. (Čujte! na desni.) Ti ljudje torej posredujejo! Na Koroškem se ne prigodi, kakor drugod, da bi stranka, ki v pravdi propade, nasprotnej stranki očitala, da je zadevo krivično povedala, da je krivo prisegla, — na Koroškem zadeva ta obdolžitev le mešetarje, oni so krivo razpravljali, oni so tako dali priliko za krivo prisego, oni se dolžijo, da so od nasprotne stranke podkupljeni. Dovoljujem si pozornost visoke justične uprave obračati posebno na to, da se na Koroškem za ta posredovanja v pravdi stroški zahtevajo, da se priznavajo, plačujejo in eksekvirajo. (Čujte na desni.) Pa ne le v zadevah strank, tudi v kazenskih zadevah poslužujejo se sodniki takih posredovalcev. Do kakih neprilik, do kakih strahovitosti pa to postopanje dovaja, naj Vam dokazuje slučaj, da je v nekej preiskavi zaradi umora preiskovalni sodnik, potem ko je nekoliko časa sem ter tje preiskaval, na to prišel, da je tisti posredovalec, tisti mešetar, ki je med njim in pričami tolmačil, sam storilec, sam morilec. (Čujte! čujte! na desni. Posl. Nabergerj proti levici: Kaj porečete na to? Posl. dr. Trojan: Ali tudi to hočejo občine? Posl. dr. Foregger: Saj je lahko tudi zapriseženi tolmač morilec!)

Jes bi lahko še druge slučaje navajal, kako se pravosodje na Koroškem oskrbuje, posebno

zato, ker je to zakrito vidu sedanjega voditelja pravosodja; mislim pa, da sem za pravico ljubeče in nepristranske može dovolj povedal. Obračam se do justične uprave, da ona nepremično svoje oči upira v te razmere, ktere se ne dajo oporekati, še olupšati ne po nikakih poročilih, in da že takoj misli na to, kako bode te razmere zboljšala.

Meni se zdi najprimernejše, da se takoj odredi, da se mora v bodoče pri razpisavanji sodniških mest v slovenskih pokrajinah že v natečaju izrečno zahtevati, da je treba znati slovenski jezik v govoru in pismu. — (Tako je! Prav tako! na desni.) To je le naravna tirjatev. Visoka justična uprava naj si pa že sedaj pridobi temeljite vesti, kako sodniki znajo jezike in naj že sedaj gleda, da se s premeščenji ali kakor si bo di popravijo in zboljšajo te razmere.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. „Freie Stimmen“ pišejo: „Mit ihm (Einspieler) haben wir nicht mehr zu rechnen. Er ist ein altersschwacher Mann. Aber mit seinem Princip, dessen verbissener Verfechter er seit jeher gewesen, haben wir auch ferner zu thun.“ — „Deutsche Allgemeine Zeitung“ v Beljaku piše: „Wir sprechen gewiss im Interesse des Landes, im Interesse der Gesamtbevölkerung und im Interesse Einspieler's selbst, wenn wir den letzteren auffordern, alles zu vermeiden, was auf die erregten Gemüther entzündend einwirken könnte.“

Oba imenovana časnika primem za besedo, naj dokazeta, kaj nepostavnega in nevarnega jest zagovarjam in razširjam in kterih nepostavnih in nevarnih dejanj naj jes opuščam.

Dokler pa tega ne storita, imenujem oba nesramna obrekovalca in grda hujskača!

And. Einspieler.

Iz Celovca. (Dr. Gobanc in popravek.) „Mir“ je pisal, da je deželni šolski nadzornik gosp. dr. Gobanc v Grebinji gosp. učitelja I. razreda pokaral, da je vse „zu wenig deutsch, die Kinder verstehen mich nicht.“ Ta novica, ktero je „Mir“ posnel iz „Slov. Naroda“, nima sreče. Najprej so jo „Fr. Stimmen“ neresnično ponatisnile in svojim bralcem tako-le podali: „Die Kinder verstehen mich kaum.“ Med besedami „nicht“ in „kaum“ je velik razloček. Ob svojem času bi „Fr. St.“ trdile, da se slovenski otroci že v I. razredu preljuje nemščine toliko naučijo, da nemški že zastopijo, akoravno le „kaum“, komaj. Kolik dobiček je torej, da se nemščina že koj od začetka začne v I. razredu; zatorej hajdi z nemškim podukom hitro v prvi razred! — Dalje se „Fr. St.“ prilizujejo in pišejo „unser allverehrter Landesschulinspektor“. Nemško-liberalni časniki niso vselej tako pisarili. Še ni leto, kar so tedaj, ko se je učitelj Martinc v Železnej Kapli ustrelil, neusmiljeno udrihali po ravno tem gosp. nadzorniku. Brali smo, da pojde v penzijo, da bode prestavljen in že so časniki imenovali nadzornika, ki pride za dr. Gobancem. To udrihanje pa je šlo le nekaj tednov, — nagloma se je veter zasukal in „Fr. St.“ so v 55. številki 1. 1886 pisale: „Dr. Gobanc je mož, ki si je zastran nemške šole na Koroškem pridobil

velike neprecenljive zasluge. Naj bi pri nas ostal še delj časa!“ Odtehnal je bil gosp. dr. Gobanc ljubimec nemško-liberalnih časnikov in nabirale so se njemu zaupnice!

Pa ne samo „Fr. St.“ so se s to novico pečale, tudi g. Grebinjski učitelj I. razreda je poslal popravek. Že preden nam je ta popravek v roke prišel, slišali smo, da bode dotični učitelj imel zavoljo te novice dosti sitnosti in da navstane proti njemu disciplinarna preiskava. Videli bomo, kaj se zgodi, to pa že pristavimo sedaj, da se nam je od več strani sporočalo ravno tako: „Gosp. dr. Gobancu je po več krajih vse „zu wenig Deutsch“. Pa tudi od gosp. učitelja poslani in v „Miru“ ponatisnjeni popravek potrjuje ravno to, da je gosp. dr. Gobancu „zu wenig deutsch“. Gosp. učitelj piše: da so me gosp. dr. Gobanc prijazno opomnili, si bolj prizadevati, da se bojo otroci v tem času (to je: v prvem razredu!) v nemškem jeziku še bolj izobrazili, da se bo učitelju v II. razredu lahkješe godilo,“ (to je: pri popolnoma nemškem poduku, ker sta gosp. podučitelj in gospd. podučiteljica oba trda Nemca). Ni prenapeto prašati: Ali je mogoče, da se slovenski otroci v prvem razredu naučijo toliko nemščine, da bi učitelje II. razreda — trda Nemca! — v resnici razumeli? Dalje prašamo: Ako se v prvem razredu ves čas in vsa skrb porablja ali prav za prav potratja za nemščino, koliko se otroci v prvem razredu neki naučijo svoje matrne, slovenske besede? In slednjič: Kako morejo otroci te trohice svoje matrne, slovenske besede, ki so jih v prvem razredu morebiti vjeli, nadaljevati in tako v pravej omiki napredovati v viših razredih, kjer podučujeta dva trda Nemca? Kaj pravijo k temu naše temeljne in šolske postave?

Iz sv. Višarj. (Odlični romarji.) 25. in 26. julija je imela ta starodavna Božja pot odlične romarje. 25. julija na večer ob sedmih priromajo naš mil. knezoškof dr. Jožef Kahn. Volili so si pot čez Maribor, Ljubljano, Trbiž na Višarje. Ravno tisti večer je prišla tje precej številna procesija iz Šent-Viške okolice in Glinske doline. Po kratkem oddušku se podajo škof v romarsko cerkev, opravijo večernice to je pete litanije, kakor so tu v navadi in potem razveselijo navzoče romarje z nagovorom s prižnice, kteremu je bil predmet: Marija, začetek našega veselja!

Drugo jutro se že zgodaj začnejo sv. meše in spovedovanje; tudi knezoškof so nam pomagali cele tri ure spovedovati romarje. Ravno iste dni je bival v Kanalskej dolini tudi slavni vojskovodja, poljni maršal in nadvojvoda Albrecht, ki je prišel ogledavat trdnjavi v Naborjetu in za Rabeljskim jezerom. Tudi On si je želel romati na Višarje in to namero izvrši 26. julija na sv. Ane god. V spremstvu dveh gospodov se pelje ob 1/2 6. zjutraj do „angelja“ t. j. do kažipota na Višarje. Odtod jezdiho gospodje v dveh urah tje na goro. Knezoškof sprejamejo visokega, slavnega romarja ob cerkvenih vratih in darujejo daritev sv. meše. Slavni vojskovodja je z največo pobožnostjo molil med sv. mešo in potem proti škofu djal: „Pred 25 leti sem bil jes hudo bolen in takrat so moji soldatje hodili na Višarje za moje ozdravljenje prosit; danes pa sem jes molil za moje vrle vojščake“. Pokanje topičev o prihodu Nj. cesarske vi-

sokosti in med opravilom sv. meše je dolinam in goram oznanjalo veselo sporočilo o velikej česti, ktera je božjej poti dohajala po tem obiskovanju. Nadvojvoda s svojim spremstvom se okoli 10. ure odpelje na saneh v dolino in je ob 11. že bil spet na Trbižu. Knezoškof se še delj časa pomudijo in ob dveh popoldne dospejo v Žabnice.

Iz Rožeške okolice. (Žalostna novica.) Žalibog zgodilo se je nekaj, kar se bode marsikomu neverjetno zdelo. Načelnik krajnega šolskega sveta v Ledincah g. M. R. — svak znanega učitelja Samonika — zapeljan po dobro znanem gospodu podpisal se je za nemško šolo. To je ravno tisti, ki se je popred pri županstvu podpisal za slovensko šolo. Za njim so se podpisali še tri udje šolskega sveta. Ti poslednji pa skoraj gotovo niso vedeli, zakaj da gre. En sam je ostal mož, njegovo ime je: France Resman, načelnikov namestnik; tega pa k seji še povabili niso. Ako bi ga bili poklicali, zasolil bi jo jim bil tako-le: „Ako so šolo Nemci sezidali, naj se uči po nemško, ako smo jo pa zidali mi Slovenci s svojimi žuljevi in rokah pridelanimi krajcarji — naj se uči po slovensko“. Čest takemu možu, ki ne bi hotel biti figa-mož in ni pozabil, da nosi hlače ne pa janke. Sloveč rodoljub je to s solznimi očmi pripovedoval, bil je silno žalosten in je rekel, da so vsi zavedni možje hudo nevoljni in jezni. „To so nam, pravijo, storili tisti možje, kterim smo zapupanje skazali, da smo jih izvolili; zdaj pa ravno proti našej volji delajo!“ Popraviti se zdaj ne da, preden da bodo zopet nove volitve, — tedaj bo druga zapela. (Slišimo, da davkopláčevalci in starši šolskih otrok napravijo prošnjo za slovensko šolo. Vredn.)

Iz Šent-Petra pri Velikovcu. (Nepotrebne sitnosti.) Znano je že marsikteremu tudi po daljnih krajih, da se Šent-Peterska cerkev zida. Ali moj Bog, to je žalostno zidanje! Mi smo imeli upanje, da bodo kmalo po velikej noči prišli delalci (Lahi) in storili kar še menjka, pa to se ni zgodilo. Potem smo imeli za gotovo, da po prazniku sv. aposteljnove Petra in Pavla pridejo. Pa saj bi tudi gotovo prišli in jo naredili prav krasno in čedno, ako bi ne napravil nek našuntan kmet take zmote. Šel je z dvema drugima kmetoma v Celovec, se posvetovat, in toliko so napravili, da se cerkev še ne more dodelati, ker denarjev, kterih odbor cerkvenega zidanja po pravici potrebuje, še ne more dobiti. Obdolžil je potem tudi g. fajmoštra in cehmoštra, da nepošteno ravnajo s cerkvenimi denarji, kar je pa preklicati moral. Zato, ker se zavoljo nove cerkve toliko obrekuje, godrnja in laže, ni več božje službe v farnej cerkvi, dokler ne bo zgotovljena. Gosp. fajmošter so namreč, naprošeni od farmanov, skoz zimo v farnej cerkvi božjo službo na starem oltarju opravljali, kar je vsem bolj pripravno bilo. Tako je bilo fletno v tej novej cerkvi, kjer je dosti prostorna in tudi petje pri službi božjej tako lepo doni, ker je visoka. Zdaj pa hodimo k svetej meši v podružnico v Šent-Martin. Teško nam je in celo žalostni smo zategadelj; lahko bi že imeli dozidano cerkev na zimo in vse lepo napravljeno, ako bi ne bile te zmote in sitnosti. Drugi so iz srca vdani in prisrčno želimo, da bi se prej ko mogoče popolnoma dozidala. Kdo bi bil mislil, da bo zavoljo

tega cerkvenega zidanja tak prepir, poprej je ves čas bil mir v našej fari. Dajmo za novo cerkev prostovoljno in dobre volje, kolikor na kterege pride. Žaupajmo na Boga in prosimo ga, da bi nam dal srečo in požegnal naše žitno polje in vse, kar imamo. On nam bo pomagal in nas varoval nesreče; potem bomo tudi mi ložej pogrešali ta denar. Tudi v okolščini imamo sovražnikov, kteri so že koj tedaj, ko se je zidanje pričelo, jezike brusili in hoteli nasprotovati in še zdaj jezikajo, kakor da bi mi lepe cerkve imeti ne smeli, akoravno jih naša cerkev prav nič ne briga.

Iz Brda na Zili. (Nevihta.) Nam Zilanom se letos slaba godi. Nesreča za nesrečo nas obiskuje. Eden najnesrečnejših dni bila je pa sobota, 23. julija. Ob devetih zjutraj zakrilo se je nebo za temne oblake, ktere je močni sever semtertje podil. Bliskalo in gromelo je, da je bila groza. Ob desetih vsuje se toča, ki nam je pokončala vse poljne pridelke. Stari ljudje še ne pomnijo, da bi bili kdaj tako točo videli, krogle so imele po 5 do 6 cm. v prerezu in jih je tehtalo 13 eno kilo. Najhujši so zadete pri nas vasi: Pazrije, Rut, Melviče, Borlje in Goriče. Tudi v Šmohoru, Ratničah in Beljah je vse pokončano. Hudo nas je zadela roka božja, toda ne obupajmo. Bog je dal, Bog je vzal. Ako smo dobro od Boga sprejeli, zakaj bi tudi hudega od njega ne vzeli.

Izpod Jerberga. (Posojilnica; nekaj o šoli.) Posojilnica je za nas preobložena kmete dokaj koristna in hvalevredna naprava. Tudi to je prav pametno, da posojilnice previdno ravnajo in ne posojajo denarjev komursikoli bodi. To spoznamo vsi, ki imamo pri posojilnici v Šent-Jakobu kaj opraviti. Meni se je vendar nekaj primerilo, kar je marsiktero misel sprožilo v mojej kmečekaj butici. Ni dolgo, kar se podam z nekim sosedom v Šent-Jakob. Ta je sila potreboval nekaj denarjev in bi jih bil rad na posodo vzel pri posojilnici. Akoravno sem jes za njega dober stal, odreklo se mu je posojilo, ker je mož posojilničnemu odboru premalo znan. Najin pot je bil torej zastoj in zadrega je sosedu ostala. Noben pameten človek ne more posojilnici jemati za zlo, da varčno in previdno ravna, jel sem pa vendar premišljevat, ali bi se ne moglo pri tej reči pomagati? Morebiti bi se dalo tako pomagati, da se v odbor Šent-Jakobske posojilnice voli eden ali pa dva moža iz Šent-Ilske okolice. Ako to po pravilih imenovane posojilnice gre, dobro in naj se poskusi; ako pa ne gre, naj se pravila preuredijo. Še ročnejši bi pa bilo, ako bi se za župnije Šent-Ilj, Logaves, Škofiče, Otok in Hodiše osnovala posebna posojilnica, ki bi svoj odbor imela na sredi v Skofičah. Dve fari: Slov. Plajberg in Ljubelj štejeta 1094 duš in imate svojo posojilnico. Ali bi ne mogle zgorej imenovane fare, ki štejeta 4449 duš, tudi napraviti svojo posojilnico? Rodoljubi! ki imate srca in usmiljenja do ubogega kmečkaj stanu, prevdarjajte ta moj nasvet in storite, kolikor koli le premorete! Kmetje vam bojo hvaležni! — Naj na koncu kratko omenjam, da je „Mirov“ dopis z stran Šent-Ilske šole napravil veliko hrupa. Naše dni je že tako; kdor se sedanje šole le količkaj dotakne, sršene zdraži in gorje mu. Resnica pač v oči kolje! „Mir“ bi pa bil mogel še marsikaj povedati, kar si je, ako bode treba, prihranil za

drugobart. Slišal sem praviti, da so novi okrajni šolski nadzornik gosp. Wisiak obiskali Šent-Iljsko šolo. Nekdo mi je pripovedoval, da so slovenske otročiče nagovarjali po nemško! To skorej ni verjeti. Ako je pa temu res tako, prišli smo izpod dežja pod kap; zvedeli bomo že resnico.

Kaj dela politika.

Nemški cesar Viljem in naš cesar Franc Jožef se tudi letos snideta v Gostinjah. — Državni zbor se menda zbere 24. septembra, zboruje celi mesec, za njim se snidejo delegacije in slednjič deželni zbori. — Dr. Jurij Lienbacher, svetnik najvišje sodnije, stopi v pokoj. On je tudi državni poslanec in hujska nemške konservativce, naj se ločijo od Slovanov v državnem zboru. Ne bode se mu posrečilo. — Naučni minister pl. Gautsch je razpisal darila trem povestim za mladino, ki bi jo naučile in vemale avstrijskega domoljubja. Pri nemške mladini je menda tega najbolj treba; ali je to tudi sad novošegne šole? — Več deželnih zborov pripravlja postavo za deželno zavarovalnico. Dobro! — Nemčija si prizadeva Rusijo pripraviti v denarne zadrege; nemški denarni možje se branijo ruskih obligacij. Tudi Francoze vedno pika. — V Italiji je umrl ministerski predsednik Depretis, 75 let star. — Sv. Oče Leo XIII. so razposlali pismo, v katerem dokazujejo, da so trdne volje, naj dobi cerkev po vseh državah mir in potrebno veljavo, tudi v Italiji naj se to zgodi, pa prvi pogoj, da se napravi sprava je pravičnost, čest in neodvisnost sv. stola, naj se povrne, kar se je vzelo po sili. — V Angliji je sedanje ministerstvo spet v nevarnosti; trda postava proti Irceem mu je menda jamo skopala. Irceem bolj pravični in prijazni Gladstone se že pripravlja prevzeti vladne vajeti. — Na Turškem ni denarja, homatij pa v Evropi, Aziji in Afriki zadosti. Ministerstvo se vagata, pa nihče se noče vvesti na prazne stole. — V Srbiji štrana še ni razmotana. Kralj Milan se poda v toplice, minister Ristič pa ne ve, kako bi si pomagal iz denarnih zadreg. — Bolgarci so si izvolili kneza, knez Ferdinand Koburški pa odlaga iti v Bolgarijo. Rusija ne odstopi od svoje besede, da je sedanje sobranje nepostavno, torej volitev tudi nepostavna. Brati pa je vendar bilo, da si je knez Ferdinand že iz Bolgarije naročil uniformo in Bolgarci trdijo, da pride, in ga tudi težko pričakujejo. Vse je torej še negotovo. — Iz Amerike pošiljajo republike sv. očetu Leonu XIII. čestilne adrese k zlatej meši. — V Moskvi je umrl Katkov, največjavnejši ruski politikar. Nemški časniki pišejo: Umrl je naš največji in najnevarnejši nasprotnik.

Gospodarske stvari.

Nek Jurij Woschtar iz Klopice v Šent-Iljskej fari, je v 6. številki časnika: „Čebelar in Sadjerejec“ vredništvu stavil to-le vprašanje:

Jaz imam neko sadjarsko knjigo, toda je nemška in že precej stara, spisal jo je Janez Gottlieb Gruner, učitelj v Mednici v Šleziji, natisnjena je bila v Lipskem l. 1831. V tej knjigi se nahaja

med jako obširnimi naukom o sadjereji sledeči način, kako iz semena izrejati žlahtno drevo, brez da bi ga bilo treba cepiti. Žlahtna mladika naj se cepi na divjakovo deblo v drevesnici, toda tako globoko in tako blizo korenin, kolikor blizo je mogoče. Če se je posrečilo, da se je žlahtna mladika prišla in močno pognala, se čez eno leto, ako je le slabo pognala, pa še le v drugem letu izkoplje iz drevesnice in presadi na drugo mesto, pa tako globoko, da pride cepljeno mesto najmanj 5 palcev 1 dm. pod zemljo; če je pa zemlja plitva, in se ne more tako globoko vsaditi, naj se pa toliko prsti okrog debela nasuje. Opomniti je treba, da naj bo ta prst dobra in rodovitna. Tako vsajena ali zasuta žlahtna mladika bo kmalu zredila svoje lastne drobne koreninice in čez dve leti bo drevesce že precej odraslo. Tedaj naj se preiskuje, če je izredila ali pognala žlahtna mladika že toliko lastnih korenin, da bi s temi mogla izhajati, potegne se drevesce vdrugič iz zemlje in se staro divjakovo deblo popolnoma in skrbno odreže in sicer prav blizo novih koreninic, tako, da od divjaka prav nič zraven ne ostane. Zdaj se zopet pravilno vsadi in sicer spomladi, a še bolje pozno v jeseni.

Tako vsajeno drevesce naj bo sedaj samo sebi prepuščeno, da se razvije do močnega drevesa in začne sad roditi. Sad tacega drevesa pa ni le samo požlahtnjen in nima samo tiste lastnosti kot sad onega drevesa, od kterega se je vzela žlahtna mladika (cepič) ampak tudi seme (pečki) je požlahtneno. Drevesce, ki iz takih peček izraste, ima tudi korenine požlahtnjene in se sploh nič divjega pri njem ne nahaja. Ako se seme tacega drevesa vseje, se ravno taka žlahtna drevesa izredé, kakor so ona, od kterih se je seme dobilo. Tu je pa zopet treba opomniti, da se taka drevesca ne smejo blizo divjakov saditi, drugače bi se sad pri cvetji po cvetnem prahu bližnjega pa cvetečega divjaka spremenil s časoma zopet v divjega, in ves trud bil bi zastonj! Ali je to mogoča resnica?

Jurij Woschtar.

Dostavek vredništva. Vaš dopis, blagi gospod, nam je prav dobro došel. Redko kedaj dobimo kako sporočilo iz bližnje Koroške, a kakor sedaj šolske razmere kažejo, bodo koroški dopisi v slovenskih časnikih še bolj redki. Toda upajmo, da se vse na bolje obrne. Izgovarjate se, da slabo pišete, a reči moramo, da je Vaš dopis precej dobro v slovenščini pisan. Le še večkrat nam pišite, bomo zelo hvaležni!

Glede Grunerjeve metode pri cepljenji ali prav za prav sejanji sadnih dreves pa uredništvo iz lastne skušnje ne ve, tedaj tudi ne more gotove resnice povedati, morebiti se kateri drugih gg. udov in izkušnih sadjerejcev oglasi in to reč iz lastne skušnje potrdi ali ne. Mogoče je in tudi ni. Da drevo svojo plemenitost tudi v semenu obdrži, je vrjetno, ker pri dotičnem drevesu ni nikakoršnega ostanka od divjaka, sama plemenitost se res težko na slabo stran obrne. Da morajo pa taka drevesa, ki so nizko ali prav v zemlji cepljena in pri kterih tudi žlahtni del korenine požene, boljše seme obroditi, je pa razvidno iz tega, da tudi vsi divjaki enacega sadu ne obrodé, temveč eni boljšega, drugi slabjšega.

Za poduk in kratek čas.

„Življenje sv. Frančiška in III. red“ je ime novejši knjižici. Namen njen je, pripomagati, da se razširi III. red sv. Frančiška. „Kedar je v 13. stoletju sv. Frančišk za ustanovo III. reda močno podpiral katoliško cerkev, tako pričakujejo tudi slavno vladajoči sv. oče Leon XIII. veliko pomoč v žalostnem sedanem in vsem zmotam udanem svetu, ravno od te ustanove.“ Ta lična knjižica je pisana lepo po domače in stane le 13 kr. in nekaj poštne. Prodaja jo gosp. pisatelj Karl Čigon, vikar v Temnici, na Krasu, pošta Kostanjevica (Görz).

Za mladino je hvalevredna firma J. Giontini izdala štiri prav lične knjižice. Te so: 1. „Naselnikova hči“, cvetlica pustinje. Iz nemškega prosto poslovenil Dominicus. 74 str. Cena 20 kr. 2. „Sita“, mala Hindostanka. Spisala Elizabeta Berthet, prevél Anton Sušnik. (Francoska akademija odlikovala je to delo z nagrado „Monthyon“ v znesku 10.000 frankov.) 75 str. Cena 24 kr. 3. „S prestola na morišče“ ali nesrečna kraljeva rodbina. Zgodovinska povest. Iz nemškega prosto poslovenil Dominicus. 39 str. Cena 20 kr. 4. „Narodne pripovedke za mladino“. II. zvezek. Spisal Dominicus. 86 str. Cena 24 kr. Vse navedeno berilo je za mladino jako prikladno. „Narodne pripovedke“ pa bodo ugajale tudi odraslim.

„Knjižica za mladino.“ Kogar je mar za slovensko mladino, pritrđi pač rade volje misli, ki se je izprožila pri lanskem občnem zboru „Slovenskega učiteljskega društva“: češ da se začne izdavatí „knjižica za mladino“. Naša mladina potrebuje hrane, primerne hrane, ki bistri um in blaži srce. Ravnokar je na svitlo prišel I. zvezek te knjižice. Obsega dve povesti: „Mladi dnevi“, spisal P. B. in „Za poklicem“, spisal Nepokor. Društveni odbor v Ljubljani vabi uljudno slavno občinstvo, osobito p. n. duhovne in učitelje, roditelje in druge vzgojevatelje, da si umisljijo prvi zvezek „Knjižice za mladino“. Ako poseže slavno občinstvo naglo po njem, pride kmalu drugi zvezek na svitlo.

Smešničar.

Kuharica: Milostljiva gospa! Prosim, da mi napišete spričalo.

Gospa: Ja, kaj hočem zapisati v Vaše spričalo, Vam, ki ste tako malopridna dekla? Tega vendar ne morem zapisati, da sem z Vami bila zadovoljna?

Kuharica: Tega tudi treba ni; zapišite le samo to, da sem cele tri mesce ostala pri Vas v službi, — s tim bote mene najbolj pohvalili in priporočili.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Svetovalcem pri deželnej sodnji v Celovcu je imenovan gosp. Julij Hahn, rojen Celovčan. — V jezeru pri Jezernici blizo Beljaka se je utopil nek vojak, v Osojniškem jezeru pa nek delavec. — Trije delavci pri Dravskih stavbah pod Svečami so v Dravo padli; dva so rešili, tretji pa je utonil. — V deklíškej šoli usmi-

ljenih sester „Marija Loreto“ pri Šent-Andražu v Lavantinskej dolini se deklice učijo tudi slovenski. Pri preskušnji so lepo prednašale slovenske pesmi. — Neka kmetica na Mačah pri Svečah je listje grabila, pa padla čez skalovje in se ubila. Že je bila pokopana, kar pride sodnijska komisija in jo ukaže izkopati. Ne vemo, kaj je komisija našla. Govorilo se je marsikaj. — Maršal nadvojvoda Albrecht je prišel 24. julija na večer v Naborjet; tu so velike trdnjave, ktere je hotel gospod „incognito“, to je skrivši ogledati. Vojak, ki je na straži stal, ga ni pustil v trdnjavo. Nadvojvoda, ki je, kakor znano, vrhovni nadzornik vse c. kr. vojske, mu pove, kdo da je, toda vse zastoj, vojak ga ne pusti notri. Za to službeno zvestobo na straži ga je potem nadvojvoda očitno pohvalil. — Dnevi od 20. do 24. julija so bili za veliko dolin na Koroškem nesrečni in žalostni dnevi. V Belskej, Zilskej dolini, okoli Beljaka, v Zgornjem Rožu, pri Zeleznej Kapli, Švabeci, pri Kotarčah in v Lavantinskej dolini je debela toča na polju, sadju in strehah naredila strašansko škodo; po več krajih je strela zasmodila in clo tudi ljudi ubila. Pesji dni so se žalostno oglasili. — Gosp. Jak. Žerjav, posestnik na Žilejevem mostu, je postavil spominek na tistem mestu, kjer so svitli naš cesar Franc Jožef 10. sept. 1886 stali in gledali, kako so vojski manevrirali. 17. julija je bila tam velika slovesnost, seveda vse popolnoma po nemško. Tudi napis je samo v nemškem jeziku; škoda, da ga Slovenci, ki večidel po tistem potu hodijo, ne bojo razumeli. — Potepuh Maks Černic je 28. julija zvečer gosp. Jož. Ferjančiča, uradnika „mont. alp. unije“, na cesti proti Šent-Rupertu, le kakih 100 korakov od mestnih hiš, zavratno napadel. Gosp. J. F. je na klopi sedel. Potepuh ga zaleze od zadej, udriha mu z debelim kamnom po glavi, izdere mu uro s ketino in vzame še nekaj goldinarjev, ktere mu J. F. sam pomoli s prošajo, naj ga pri miru pusti. Černica že imajo, gosp. F. pa leži doma, pa hvala Bogu, da mu gre na boljši. — Leta 1882 je bilo tukajšnemu posestniku Rožekarju vkradenih še črez 200 gld.; od vsega tega denarja ali od tatú ni bilo ne duha ne sluha. 28. julija t. l. pa so našli na okno od zunaj položenih 41 gld. Ne vemo, ali je tat poslal obresti od ukradenih 200 gld., ali da ga je vest prignala, da je nazaj dal vsaj to, kar še ima.

Na Kranjskem. Dne 8. avg. t. l. zvečer dospelo je v Ljubljano črez 500 gostov iz bratovske nam Češke, da pozdravijo drage jim brate Slovence, da jim vrnejo obisk in da prepotujejo ter obišejejo prekrasne kraje slovenske dežele. Obiskali bodo rajski Bled, krasno in čudovito podzemeljsko jamo v Postojini in slovanski Trst. Sprejem bil je velikansk, ganljiv in bratovsk. Vse mesto je bilo v zastavah in ljudstvo je došle goste navdušeno pozdravljalo. Tudi mi koroški Slovenci kličemo danes milim češkim bratom, ki bivajo baš sedaj v sosednji nam Kranjski v gostih: Dobro došli, živeli in slava! Bratimo se in bodimo složni! Slovan naj gre na dan! — V Rudolfovem na Dolenjskem ustanovili so tamošnji rodoljubi slovensko telovadno društvo „Sokol“. — Gosp. državni poslanec prof. Šuklje potuje sedaj po svojem volilnem okraju na Dolenjskem ter poroča volilem o delovanju v državnem zboru. Ravno tako je po-

ročal volilcem tudi gosp. drž. posl. dr. Poklukar v Postojini o svojem delovanju v državnem zboru in v delegacijah. — Shod slovenskih visokošolcev vršil se bode 6., 7. in 8. sept. v Ljubljani. — V Ljubljani ustanovili so slovensko katoliško tiskovno društvo. Pokrovitelj temu društvu so mil. g. knezofskof dr. Jakob Missia.

Na Štajerskem. Časniki so zagnali ropot, da se za Graško nadsodnijo pri ministerstvu za stran sodnega jezika kuje nova jezikovna postava, po kateri bi slovenski jezik več veljave pridobil pri sodnijah na Štajerskem, Koroškem Kranjskem in Primorskem. Vladni časniki pa tega ne dajo veljati in pomirjajo razburjeno nemško gospodo. — Joj-mene! nemštvo je v nevarnosti, tako kriči Celjska Wachterca. No kaj pa neki je? Lej, kaj uganjajo tisti vindišarji na Spodnjem Štajerskem! Jeli so clo tiste „opanke“ nositi za obuj. To je pa vendar že preveč! — Reza Malus, ki je s pomočjo svojega ljubimca A. G. svojega moža razmesarila, bila je z A. G. vred k smrti obsojena. Cesar so jima smrtno kazen odpustili, sodnija ju pa obsodila na 20 let v ječo. Prepeljali so jo v kaznilnico v Begunjah na Gorenjskem. — 23. julija je toča napravila veliko škodo. Zadela je v Savinjskeji dolini župnije Nazarje, Braslovče, sv. Jurij, sv. Peter, sv. Pavel, Žalec, Reko, Trbovlje; za tem sv. Jurij pri Celju, Šmarje, sv. Križ, Rogatec; tudi na Ptujskem polju pri Cirkovicah je bila. — Pri sv. Tomažu je priletna ženka zlezla na črešnjo, pa padla je z drevesa in se pri tej priči ubila. — Blizo Brežic je nek človek privezoval žrd na vozu sena. V tem pa izgubi ravnotežje ter pade z voza na glavo. Mož ni več vstal, ker si je vrat vlomil. — Profesor v Brnu gosp. Pajk postal je doktor modroslovja. Čestitamo!

Na Primorskem. 19. julija je bila v Trstu glavna skupščina sv. Cirila in Metoda. Zastopana je bila večina vseh podružnic. Celovško je zastopal Greg. Einšpieler, Brnsko pa Šim. Ineko, M. Wutti, J. Wuherer, J. Lapuš. Sklepale so se dokaj imenitne reči. Slava! Iz računa posnamemo to-le: Od 1. septembra 1885 do 31. dec. 1886 znašajo dohodki 6513 gld. 61 kr., stroški pa 892 gld. 91 kr., ostane torej v blagajnici 5620 gld. 70 kr. — V prvi polovici l. 1887 nabralo se je 7356 gld. 55 kr., tako da je družba dozdej sprejela 12.977 gld. 35 kr. Izdala pa je letos 3445 gld. 50 kr. v podporo raznim šolam. Ravno tisto noč pa je v Trstu umrl g. Viktor Dolenc, ki je bil duša in srce vsega slovenskega gibanja, življenja in delovanja na Primorskem. Zguba njegova je nenadomestljiva; za njim žaluje cela Slovenija. Rajnici je začel za Slovence delati na Goriškem pri taborih, ustanovil je v Gorici čitalnico in uredoval je „Sočo“. L. 1877 se je preselil v Trst, kjer je napravil svojo lastno tiskarno, bil vrednik „Edinosti“, predsednik „delalskega podpornega društva“, starosta telovadskega društva „Tržaški Sokol“, načelnik Tržaške podružnice sv. Cirila in Metoda, podpredsednik političnega društva „Edinost“ itd. In ta narodni velikan je umrl v najlepših letih, star še le 45 let! Naj v miru počiva, njegov spomin ostane večen! — V Trstu se je osnoval odbor, ki nabira doneske, da se rajnemu postavi nagrobni kamen, zraven se pa tudi kaj nabere za ubogo vdovo in dva otročica. Darove nabira gosp. Ant.

Truden v Trstu (via Ghega št. 7). Tudi najmanjši darovi se hvaležno sprejemljejo. Slovenci bodimo hvaležni! — 5. julija se je odprla železnica Trst-Hrpelje; minister marquis Bacquehem je bil zraven. — 3. julija so v Trstu napravila vsa tamošnja slovanska društva veliko veselico v prostorih slovanske čitalnice na korist družbi sv. Cirila in Metoda. Zbralo se je okoli 500 oseb odličnega slovanskega prebivalstva. Čistega dobička je ostalo okoli 150 gld., akoravno so znesli stroški okoli 230 gld. Ta veselica je dokaz lepe vzajemnosti vseh slovanskih društev v Trstu. Slava! — Tržaški mestni očetje so prebrisani ptički. Sklenili so, da se razdeli tistih 100.000 gld., ktere so cesar podarili iz dohodkov državnih loterij za deželno norišnico primorsko. Istra, Trst in Gorica dobé po eno tretjino, ne pa v razmeri števila prebivalcev v posameznih deželah. Ko bi se denar razdelil z ozirom na število prebivalcev, dobil bi Trst najmanj, ker šteje 145.000 duš, Goriško pa šteje 212.000 in Istra 293.000 prebivalcev. — V Podgori, čisto slovenskeji občini, so hoteli lahoni napraviti otroški vrt — seveda laški za slovenske otroke. Občinski odbor pa je sklenil, naj se ustanovi javen otroški vrt na občinske stroške, naj se vse stori, kar treba, da se odpre vrt že s prihodnjim šolskim letom, ter naj se spleča vrtnarici letnih 300 gld. Županu pa se je naložilo, naj službo razpiše pa naj izvrši sklep. Slava takim slovenskim rodoljubom; Slovenci posnemajte jih povsod! — V Pazinu je med advokati velik strah. Naselil se je ondi gosp. dr. Dukič, mož krvi in duha slovenskega in ljudje zapuščajo lahonske advokate, ki so poprej Slovane grdili in psovali. Zdaj se pa tresejo za svoj ljubi kruhek! — Svet se vendar suče na slovensko stran. Viša sodnija v Trstu je podredjenim sodiščem poslala ukaz, da se imajo vse sodne uloge reševati v tistem deželnem jeziku, v katerem so izročene; tudi se imajo v zemljiščne knjige prošnje upisati v tistem jeziku, v katerem so vložene. — V Gorici je voznik z voli peljal slamo in je imel k prvemu vozu pritaknjen še drugi voz, na kterega oje se je 9letna deklica obešala in tako nesrečno zdrsnila pod voz, da jej je šlo kolo črez vrat in je precej mrtva obležala. — V Soči je 16letni deček pral perje za posteljo z drugim dečkom vred. Poslednji gre opoldne domu po kosilo, in ko se vrne s kosilom, najde drugega obleko na bregu, fanta pa nikjer ni, — še le zvečer so ga izvlekli v Stračičah mrtvega iz vode; revež se je bil šel kopat in je utonil. Otroci ne obešajte se na vozove in pri kopanju bodite previdni!

Po drugih deželah. Slavnoznan profesor Maassen je v gosposkej zbornici izvrstno govoril. Visokošolci so ga zavoljo tega prav surovo napadali več dni. Akademski senat jih je prav milostljivo kaznoval. Dva sta bila za pol leta z dunajskega vseučilišča izključena, uni pa oproščeni. — V Švici blizo mesta Zug se je pri jezeru zemlja pogreznila in 38 hiš vdrla. Veliko ljudi je mrtvih. — V Sarajevi je bila te dni pravda zoper judovsko družino Baruh. Še ni pet let, kar je njen glavar Danijel po mestu kruh prodajal; zdaj pa je bogat blizo pet milijonov! Mož je zakladal cesarsko vojsko v Bosni in Hercegovini, pa ni dajal takega blaga, kakoršnega bi bil moral vsled sklenjene pogodbe za dobro ceno

dajati, temveč veliko slabije. Namesto lepe pšenične moke, dajal je mešano, lepo slabije, pa tudi pšenično z ječmenovo. Rum, žganje in vino za cesarsko vojno je sleparska družba sama delala. Vrh tega očita se družbi Baruh, da je svoje podzakupnike kar od kraja vse grdo ogoljufala in jih je družega za drugim ob vse premoženje spravila. Pa žalibog da to ni nič toliko novega. D. Baruh je bil obsojen na pet let v ječo. — Slovenski akademski društvi: „Slovenija“ na Dunaju in „Triglav“ v Gradcu vabite slovenske visokošolce v občni shod, ki bode prve dni meseca septembra v Ljubljani. Živa potreba je, — hvala! — Nemški advokati v Brnu so pokazali, kako čudno mislijo o ravnopravnosti vseh narodov. Ni treba, da je advokat zmožen jezika, ki ga govori zatoženeec, ktere ga brani in zagovarja. Dolžnost sodišča je, da se vse slovanske izpovedbe prič in zatoženca raztolmačijo le nemščine zmožnemu zagovorniku. V katerem jeziku potem zagovornik zagovarja, na tem ni dosti ležeče, saj predsednik sodišča potem tudi lahko pove po slovansko, kar je povedal zagovornik. — Na Ogerskem je napravila povodenj grozovito škodo. Na ravnanje tamšnjih rek Tise in Vege, kakor na jezove in napsipe se je potrosilo denarjev na milijone in milijone, — vse zastonj, v Banatu je 150.000 oralov najboljšje zemlje bile pod vodo, ravno tako tudi pri Temišvaru. Bog daj, da z Dravskimi stavbami kaj tacega ne doživimo! — Nek duhovnik v Milanu je iznašel papirnate piščali pri orgljah. — Na Dunaju je poštni uradnik Fil. Zalevski izneveril 150.000 gld. in jo je z njimi črez morje pobrisal v Ameriko. Srečno je prišel črez morje; ko pa z ladije stopi, zagrabili so ga in pri njem našli skorej ves denar. Pripeljali ga bojo na Dunaj nazaj. — Vojakom v Bosni se ni še nikdar tako dobro godilo glede živeža, kakor sedaj, odkar je med velike založnike treščilo. Odkar so judje Baruhi obsojeni, tresejo se tudi njihove pritikline in dajo pošteno blago c. kr. vojaštvu, za kar dobivajo pošteno pogojeno plačo. Zdaj dobivajo vojaki tudi večje porcije, odkar so nekteri židom „preprižani in prepostrežni“ ljudje izmed vojaštva pod ključem. Preiskava je namreč dokazala, da je več narednikov (feldvebeljnov) dobivalo od židov na mesec gotov denar za blago, ki bi ga bili morali vojaki dobiti.

Družba sv. Mohora.

I. V tekmovanje za družbina darila, razpisana v lanskem koledarju, je bilo letos poslanih nad 40 raznih spisov, povestij, životopisov, poučnih in gospodarskih razprav. Izmed 14 povestij se je vendar samo ena mogla obdarovati, namreč: „Stara mati“, sp. Jan. Ev. Krek. Bolj srečni so bili drugi spisi in so se peterim prisodila darila. 1. „Borovlje in puškarija v Borovljah“, sp. prof. J. Scheinigg v Celovcu; 2. „Kako je ravnati s travniki“, sp. prof. M. Cilensšek v Ptuj; 3. „Slovenski drvarji v ptujih deželah“, sp. Janez Bilec, duh. v Ilirski Bistrici; 4. „Moje prvo potovanje na Dunaj in nekoliko o življenju Dunajskem“, sp. Ivan Navrátil, c. kr. rav. predstojnik pri najv. sodišči na Dunaju; 5. „Ko-

bilice“, sp. M. Slekovec, kaplan v Šent-Lovrenu pri Ptuj.

V porabo so se še prevzeli ti-le spisi: „Na krivem potu“, povest, sp. A. Koder v Inostu; „Moje sanje na velikonoč“, iz angleščine prestavil prof. Berbuč v Gorici; več poučnih povestij in smešnic, nabral prof. J. Steklasa v Zagrebu; nekaj pesmij in povestic, sp. J. Kržišnik; „Sleparija s skrivnostnimi zdravili“, sp. J. Tisovec; „Domača zdravila za živino“ in zastavice, zapisal L. Vrhovski; „Iz kuhinje“, sp. gospa Roza Kos-ova. — Drugi spisi so se večinoma poslali gg. pošiljavcem nazaj.

Presoditi se še ni mogel životopis: „Dr. Jožef Ulaga“, sp. prof. dr. J. Pajek v Mariboru.

II. Dosedanji neumorno delavni tajnik družbe sv. Mohorja, preč. g. stolni korar in kancelar Lambert Einspieler, odpovedal se je tajništvu za voljo premnogih drugih službenih poslovanj in tudi s prošnjami se ni dal pregovoriti. Volil se je torej na njega mesto učitelj veronauka in slovenščine na realki, gosp. Ivan Hutter, ki je že sem po smrti rajn. škofa Petra Funderja nadomestoval preobloženega tajnika.

Preč. g. Lambert Einspieler ostane v odboru in bode blage volje s svojim skušenim svetom pomagal novemu tajniku. **Odbor.**

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Č. g. Sket Jož. pride za provizorja v Šentjurje na Zili in č. g. Rupnik pa v Nemški Plajberg. Č. g. Simonič Janez, iz Lavantinske škofije, ki je včasem počitku, oskrbuje faro Šent-Janž v Rožnej dolini. Za kaplana gresta novoposvečenca gg. Mold Jož. v Šmarje v Lav. dolini in Premru Franc v Šent-Mihel pri Pliberce.

Loterijske srečke

od 30. julija.

Linc	85	73	35	9	82
Trst	45	38	33	2	86

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hekto-litre		Ime blaga	na kilo	
	gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.
pšenica	5	40	6	75	goveje meso	—	58
rž	3	65	4	56	telečeje meso	—	60
ječmen	3	30	4	12	svinjsko meso	—	56
oves	2	27	2	83	kostrunovo	—	44
hejda	3	32	4	15	maslo	—	1
turšica	4	12	5	15	puter	—	1
pšeno	6	—	7	15	prekajen špeh	—	84
proso	3	80	4	75	frišen špeh	—	—
grah	—	—	—	—	mast	—	80
leča	—	—	—	—	100 kil sena	—	2 40
fižol	—	—	—	—	100 kil kisl. sena	—	1 90
krompir	—	—	—	—	100 kil slame	—	1 95
					100 kil deteljnega semena	—	—

Živina: Vprežni voli 113 do 140 gld., junci 72 do 118 gld., krave 63 do 126 gld., junice 52 do 112 gld. — Žitna cena je padla.

Oglasila.

Hubnerjevo posestvo v Zabnatah — občina Medgorje — se iz proste volje prodaja. Ima 75 birnov posejanja, 160 meterskih centov sena, gore za hišne potrebe in vse je prav lepo uravnano. Pri tem posestvu se lahko napravi zdravilnica za bolnike, ki se hočejo z mlekom ozdravljati. Tudi je pri njem kovačnica, kjer si kovač more vsako leto prislužiti tisoč goldinarjev. Več pove **Valentin Leitgeb** v Šent-Petru pri Grabštanju.

Služba za orglarja in mežnarja je prazna. Kdor želi dobiti to službo, ki je precej dobra, naj se oglasi pri cerkvenem predstojništvu v Timenci pri Celovcu, pošta Pischeldorf.

Kmetija na prodaj! Ta je blizu nekoga mesta in železnične postaje v prav prijaznem kraju. Obsega 34 oralov zemlje, je večeidel uravnano in leži na ravnem. Hiša je zidana in z opekami pokrita, ravno tako tudi skedenj. Zraven je tudi voda, da goni hišni mlin. Postavlja se na prodaj, ker posestnik prevzame neko večje podjetje, 3000 gld. se morajo koj zdajci šteti, uno pa more vpisano ostati na posestvu. Več pove opravištvu „Mira“.

Javna zahvala.

Podružnica sv. Jurja, ktere turn je strela raztrgala in vnela, je bila pri Tržaškej zavarovalnici „Reunione Adriatica di Sicurta“ tako nizko zavarovana, da bi se z odškodnino ne moglo skorej ničesar poravnati. Vodstvo imenovane zavarovalnice je pa velikodušno dovolilo, da se jej izplača celi zavarovani znesek. Za to veliko dobroto podpisano cerkveno predstojništvo izreka svojo najsrčnejšo zahvalo.

Župnija Šentkocjan 20. julija 1887.

Alois Ledvinko, župnik.

Kocjan Povoden in **And. Mesner**, klučarja.

Zahvala.

Dne 31. maja 1887 nam je huda toča na polju skorej vse pokončala. Zavarovani smo bili pri „Ogersko-francoskem zavarovalnem društvu“ (Franco-Hongroise). Glavna agencija v Gradcu je našo škodo pregledovala in nam jo tako hitro in lepo povrnila, da se čutimo prisiljene, imenovanej zavarovalnici se očitno zahvaliti in jo vsakemu prav toplo priporočevati.

Galicija pri Grabštanji 3. julija 1887.

Ignacij Teyrowsky, Luka Hafner, Rok Puschl, Jak. Schmauz, Martin Ogris, Sim. Roscher, Mat. Wodley, Lor. Kuttin, Nik. Merlitsch, Jos. Rauth, And. Schneider, Flor. Schmauz, Gr. Tschertow.

Glavna agencija za Koroško pri Karlnu Nagele v Celovcu, jugoželeznična cesta št. 7.

Prava avstrijska, tiroljska in ogerska naravna vina iz grajščinskih hramov v sodih po najmanj 56 litrov, kakor tudi bogata zaloga raznovrstnega sladkorja, surove in parnožgane kave, riža, cikorijskega olja, moke, masti, slanine in vsega družega špecerijskega blaga priporoča po najnižji ceni

A. Prosen,

špecerijska trgovina, Kaserngasse šte. 24.

Tekočina za usnjeno robo.

J. Benedikt v Šent-Valentinu na Niže-avstrijskem je iznašel tekočino, ki nareja, da se obuvala, vozovna in konjska oprava in vsaka usnjata roba lepo sveti v nekaj minutah. Ni treba nobene ščeti in nobenega truda. Zatorej je ta tekočina že prejela 25 medalij, veliko pohvalnih pisem in je tudi pri armadi vpejvana. Dobila je tudi 23. avg. 1886 c. k. privilegij. V Celovcu jo prodaja trgovec **Musi**, v Beljaci trgovec **Canaval**.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja **Piccoli** ja
v Ljubljani.

ozdravila me je kakor po čudežu od najhujših želodčevih in telesnih bolečin, ktere so me celih pet let neznano mučile in proti kterim mi najimenitnejši zdravniki Vicence, Milana, Como in Genove niso zamogli prav nič pomagati.

Lusa Batista, Sagorz na Gališkem.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju **V. Thurnwaldu** na Novem trgu; v Beljaku pri **Scholz**, dr. **Ernst Kumpfu**, lekarju; v Trbižu pri **Sieglu**; v Gradcu pri **Eichler** in **Nedvedu**; v Mariboru pri **Bancalariju**; v Celju pri **Kupferschmiedu**.

Ure za zvonike

po najnovejšej in sedaj najboljsej sestavi, na minute idoče, oskrbljuje podpisani s petletnim jamstvom po najnižjih cenah. — Vsakovrstne poprave izvršujejo se točno in vestno.

Ignacij Berthold.
Ehrenhausen na Štajerskem.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto gld. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.